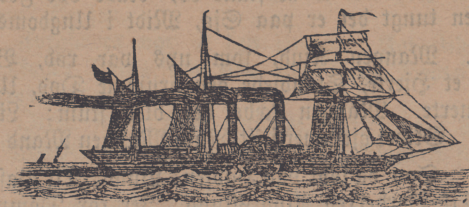

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30

No. 7.

3 smukke Biser.

En meget smuk Bise

om

Dampskibene

„Bergens“ og „Norges“ Sammenstød

Natten til den 10de Septbr. 1855 ved Christianssand.

Mel.: Dannebang ved grønne Bred.

1. Alt i Søvnens Arme laa, Mnaturen hvilte; Maa-
nen og de Stjerner smaa, Ned fra Himlen smilte; Fjorden
straaled' som et Speil, ingen Vind sig rørte; Vaaden kun
med slappe Seil, Langsomt frem sig førte.

2. „Norge“ kom og „Bergen“ gif, De hinanden mødte,
Ingen holder sit Bestik, Og de sammen stødte. „Bergen“
bored' tet og fast, Sig i „Norges“ Side, Og at „Norges“
Side brast, Maa nu hver Mand vide.

3. „Norges“ Styrmand, brave Mand, Ei han sig be-
tænkte: Døren, som var stængt af Vand, Han med Slæg-
gen sprængte; Vandet steg ham til hans Mund, Men hans
Maal er naaet, Var han bleven end en Stund, Var tilbunds
han gaaet.

4. Hundred' Dampe kunde lagt Side her om Side,
Men naar Uheld er paa Vagt, Kan jo Ingen vide; „Norge“
havde en Vil kuns, Til det skulde have, I dets Sted det
sank tilbunds, Over hundred' Favne.

5. „Norges“ Chef, Hr. Ibsen, stod, Paa Kommando-
Brættet, Men han viste lidet Mod, (Saa er mig berettet).
Agterud paa Stand han foer, Da han Faren stuer, Og han
melder ei et Ord, Nu, da Døden truer.

6. Af, det var en rædsom Stund, Ingen Hjælp er
mulig! „Norge“ sank til Havsens Bund; Er det ikke gru-

V box 23:681

lig? Faa ombord kun redded' blev — Tredive man siger.
— Blandt de Sig, som landvæerts blev, Var to unge Piger.

7. Mangen Yngling fandt sin Grav, Under Fjordens Bunde, Mangen Fader, god og brav, Sant med bleget Pande. Godt det er at skulle dø, Naar vor Frelser kalder, Af, men tungt det er paa Sjø, Midt i Ungdoms Alder.

8. Mangen Kind, som nys var rød, Blegned' — mangt et Hjerte, Standfede den grumme Død, Under Kamp og Smerte. Mangen Løbe her blev stum; Livet maatte svinde. Skibet gjemmer i sit Rum Mangen Mand og Kvinde.

9. Sov da sødt paa Havsens Bund, Til Vasunen stralder, Til Vorherres Alvorsfund, Ser for Dommen kalder. Sov i Fred i Jesu Navn, Under salten Bunde; Himlen var den Fredens Havn, Hvor I skulde lande.

En ny Bise

om

„Kospatricks“ Undergang

den 17de November 1874.

Mel.: Fra Marstrand vi lykkelig afsejlede.

1. Fra Gravesend „Kospatrick“ afsejlede, Den 11te September ifjor; God Vind den vist ikke fejlede, Fire Hundred' Passagerer ombord.

2. Til Australien skulde det drage, Dødt bringe de Mennekster hen; Det var efter eget Behage, Disse Mennekster reiste, min Ven.

3. Saa stolt det Skib monne glide, Henover Bølgerne blaa; Ulykken det fulgte ved Side, Det alle nu høre skal faa.

4. Som Skibet nu kjaft manøvrertes, Af en og fyrgethve Mand; Der slagdes og signaliseredes, Da Fartøiet reiste fra Land.

5. To Maaneder og elleve Dage, Gik al Ting fornoielig til, Da hortest en jammerlig Klage, Der skete et sorgeligt Spil.

6. Den 17de November jeg siger, Om Matten omtrent Kloften To, Bagthavende Mandskab udskrigr, Opstræmt blev enhver af sin No.

7. Brand lod en frygtelig Stemme, Og Folkene myldrede frem! Dem vare nu Alle i Klemme, Og Ilden forfulgte nu dem.

8. Man søgte at dæmpe den Lue, Som fra Rugerne væltede ud; Anstrængelse vilde ei due, I Angest de raabte til Gud.

9. Kaptejnens Kommando mon lyde, Anstræng' Eder alle som Een, At slukke han strengt monne byde, Man prøvede og var ikke seu.

10. Forgjæves var al den Umage, For Ildens forfærdelig' Magt; I Angest de Alle mon klage, Kaptejnens stod ganstke forlagt.

11. Otteti forstrækkede Kvinder, Samtidig i Bølgerne tom; En hjertelig Smerte de finder, Da Vaaden sig hvævede om.

12. Den forreste Mast monne falde, Med Bulder den styrkede ned, Og Alle paa Redning mon kalde, Men ingen Slags Hjælp var at se.

13. Som Ilden nu frem monne stride, Ei nogen kan standse dens Elv, Kaptejnens i Angest lod sig, Enhver se at frelse sig selv.

14. Sin elskede Kone han stuer, Ved Siden stod og saa hans Søn; Nu Ilden forfærdelig truer: De sendte til Herren en Bøn.

15. Med samme han hende lod kaste, I Bølgen med flyvende Fart, Og efter han selv monne haste, For Lagen det syntes vel hart.

16. Lagen han Barnet nu griber, I Bølgerne styrter sig ud, Og Kammerens Bulder den piber, Da Alle anraabte sin Gud.

17. Den 18de Skibet mon sænkte, To Vaade befandt sig paa Vand; At frelses i disse, vi tænkte, I hver Vaad omtrent tredive Mand.

18. Af Ildens forstrækkelige Lue, De ud havde reddet sig nu; Af Hjertet saa maatte de grue Naar Hungeren kom dem i Hu.

19. Sig Hunger og Sygdom indfinder, De havde ei Vand eller Brød; Saa sorgelig Døden dem bringer, I Bølgernes fugtige Skød.

20. Af affjælet Legem de spiste, Tillige de drak nu dets Blod; At stille sin Hunger, de viste Det Føde var vist ikke god.

21. Ti Dage i Angest og Smerte, De svæved' paa vildsomme Sø; Og andet de vist ei begjærte, End Herren vil lade dem dø.

22. Nu Herren et Fartøi dem sendte, Til Redning da Nøden var stor, Dem hastig ombord man lod hente, Den Glæde ei tolkes med Ord.

23. Af hele „Kospatricks“ Besætning, Kun tre fik igjense sit Land, Hvor hastig de giver Beretning, Ja, baade om Kvinde og Mand.

